

— Знаеш ли, защо ида при тебе ?
— Ще кажешъ.
— Зъмни ма въ автонобила. Молямъ ти са !
— Докжде искашъ да идешъ ?
— Като потеглимъ — ща ти обадя. Тя моята е дълга.

— Казвай сега.

— Чуваљ ли си ти, господине мой, нѣщо за царь Борисъ Кръстителя ? Има си хасъ да не си чуваљ ! Ами познавашъ ли свети Кирилиметодия и братъ му ? По ония времена, когато светитѣ братя Солунски учеха народа на българско четмо и писмо, въ село Пжтеле, нѣкжде вднѣнъ Македония, живѣеше единъ българинъ. Георги му бѣше името. Веднѣжъ царь Борисъ стори хаберъ на Георгия : — По-скоро събери една дружина и ела да се биемъ въ Дунавската равнина срещу така нареченитѣ скити. Знаешъ ли защо ги наричаха така нареченитѣ скити ? Защото тѣ скитаха денемъ и нощемъ, яхнали на кобилки, изъ равнината и бъркаха изъ джебоветѣ на хората. Нашъ Георги отъ Пжтеле събра отборъ дружина, яхна своя бѣлъ конь и трѣгна на северъ. Като прехвърли Балкана и навлѣзе въ равнината, изъ невиделица отгоре му врѣхлетѣха така нареченитѣ скити. — Дръжте се момчета ! — извика Георги и хвърли копието си. Додето измѣкна сабята си, така нареченитѣ скити пометоха дружината му. Горкиятъ Георги обърна коня си назадъ и се втурна къмъ Балкана. Така нареченитѣ скити затрополѣха подире му. А ха ха — ще го стигнатъ. По едно време — прасъ ! — Георгиевиятъ конь се препъна и си строши предния кракъ. Горкиятъ Георги скочи отъ коня и тѣрти да бѣга пешъ. Въ туй време така нареченитѣ скити стигнаха Георгиевия конь. Тогава нашъ Георги дигна очи нагоре и се помоли на Бога : — Господи и света Богородичко, проводете ми великомжченика Георгия да ми помогне. Азъ съмъ отъ новопокръстенатѣ българии